„Što je posejano u dobru zemlju, to je onaj koji sluša reč i razume, koji dakle i rod rađa“ (Mt 13,23)

Isus, nakon što je govorio u parabolama velikom mnoštvu na obali Tiberijadskog jezera, okreće se svojim učenicima i objašnjava duboko značenje svojih reči.

Glavni junak naše priče je Reč Božja, upoređena sa malim i krhkim semenom. Kamenje, trnje i ptice mogu sprečiti njeno proklijavanje, da ono pusti korenje, da sazre u zrelo klasje, ali mudri sejač poznaje njenu iznenađujuću vitalnost.

Kroz ove slike Isus otkriva odnos između čovečanstva i Reči koju Bog nudi u izobilju, ali postoje oni koji je prihvataju i oni koji je, iz različitih razloga, puštaju da padne bez da uradi plodom. Zaista, u ljudskom srcu, površnost i preterane materijalne brige ugrožavaju čudo natprirodnog života, koje sam Bog želi da rasplamsa u svojim stvorenjima.

I nas, kao i učenike, Isus poziva da uđemo u skromnu tajnu Božje ljubavi. Istovremeno, lično smo pozvani da donesemo odluku: kakvo „tlo“ želimo da budemo?

„Što je posejano u dobru zemlju, to je onaj koji sluša reč i razume, koji dakle i rod rađa.“

Slušati i razumeti: čini se da je to tajna koja nas čini gostoljubivim tlom, gde seme Reči može izraziti svoju snagu i doneti dobar plod.

Koliko je dragocena spremnost da slušamo: to je duhovni prostor u kome treba da napravimo mesta za život Boga, koji nam uvek prethodi sa svojom milošću, sa strpljenjem radnika koji poznaje i poštuje vreme-na sazrevanja.

Božje reči, kako piše Kjara Lubik, „iznutra ne samo da prosvećuju um, već i celo biće, jer su svetlost, ljubav i život. One daju mir – ono što Isus naziva svojim: ‘moj mir’ – čak i u trenucima nemira i patnje. One daju punu radost čak i usred boli, koje ponekad stežu dušu. One daju snagu,

posebno kada se jave očajanje ili obeshrabrenje. One nas oslobađaju jer otvaraju put ka Istini. […] Strastvena ljubav prema Božjoj reči treba da se rodi i u nama: prihvatimo je s pažnjom kada nam se propoveda u crkvama, čitajmo je, proučavajmo je, meditirajmo o njoj... Ali pre svega, pozvani smo da je živimo. […] Živeći Isusovu reč, živimo celo Jevanđelje, jer u svakoj svojoj reči on se potpuno daje, on sam dolazi da živi u nama […] i menja naš način razmišljanja, naše želje, naše delovanje u svim životnim okolnostima.“1

„Što je posejano u dobru zemlju, to je onaj koji sluša reč i razume, koji dakle i rod rađa.“

Vambil iz Meksika nam kaže: „Bilo je vreme kada sam se osećao za-robljen, kao u nekoj dubokoj jami. Bio sam u prisilnoj vezi, pokušava-jući da pobegnem i sve popravim sam. Pod uticajem društvenih mreža i spoljašnje zaglušujuće buke, često sam težio stvarima koje nisu vođene Bogom. Uprkos svim mojim naporima, i dalje sam se osećao prazno i bez nekog cilja. Znao sam da je ljubav univerzalni jezik. Kada sam počeo da volontiram, pronašao sam ispunjenje koje je moglo doći samo od Boga. Vremenom sam otkrio mesto gde sam mogao da čujem Njegovu reč i da rastem u svom odnosu sa Njim. Duboko sam zahvalan.“

Čak i kada se osećamo kao da smo na sušnom i kamenitom tlu, sama Reč je ta koja je delotvorna, kao što prorok Isaija otkriva: „Jer kao što kiša i sneg padaju s neba i ne vraćaju se nazad, a da ne zalivaju zemlju, niti da je ne učine plodnom i da ne učine da ona buja, […] tako će biti i reč moja koja izlazi iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, a da ne ispuni ono što želim i da ne uspe u onome za šta sam je poslao“ (Isaija 55:10-11).

Podržani ovom nadom, u vremenu kojim dominiraju strah i nape-tost, takođe negujemo poverenje u žene i muškarce sa kojima delimo svoje živote. Verujemo u njihovu sposobnost da donesu dobre plodove, stvarajući prilike za slušanje i dijalog, da zajedno hodamo ka horizontu bratstva.

Priredila Leticija Magri i tim Reč Života

1 K. Lubik, Reč života, mart 2003.